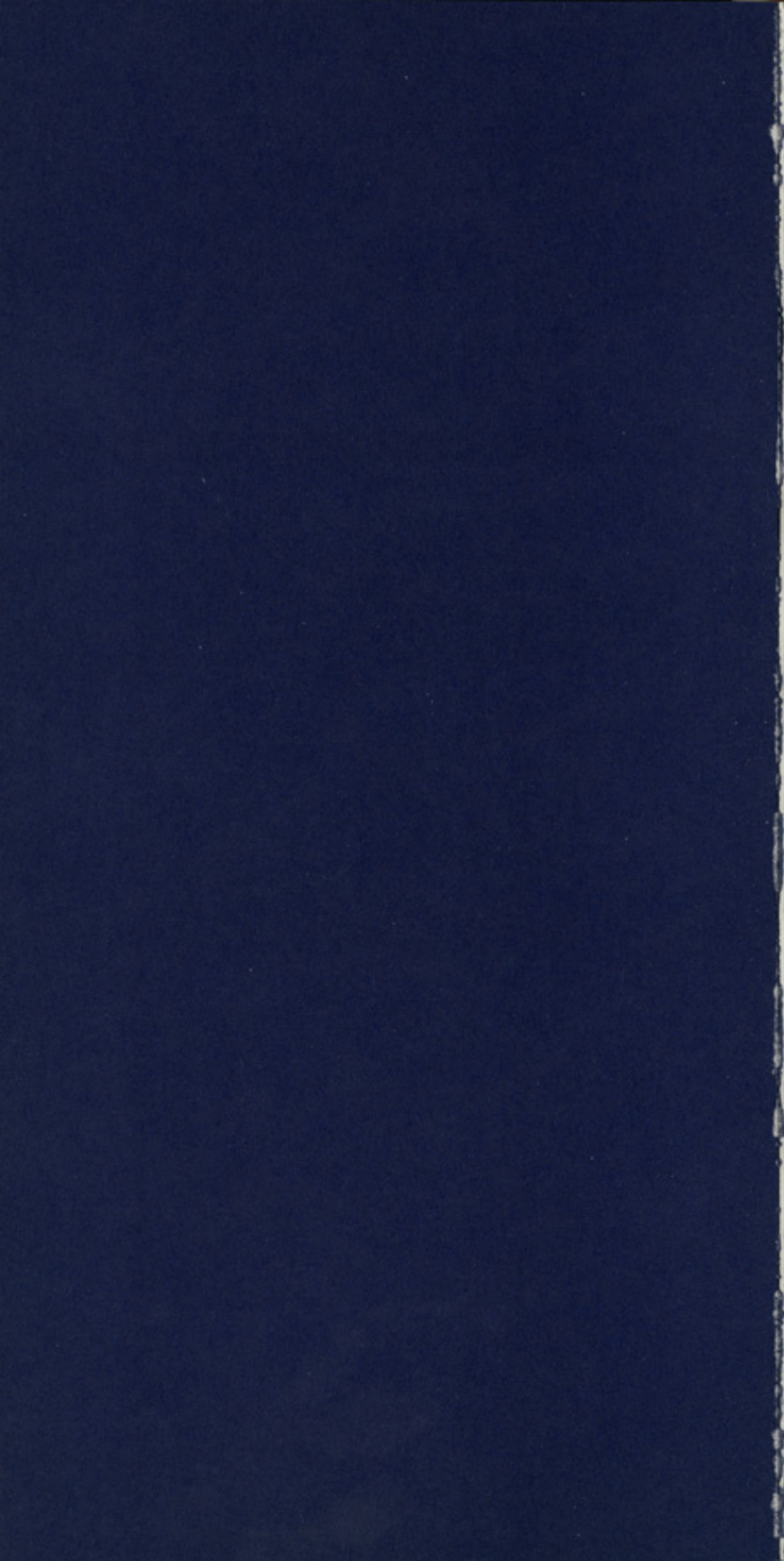

Amb vidres a la sang

teatre lliure

societat cooperativa
teatre lliure

leopoldo alas, 2
telèfon 218 92 51
barcelona, 12

teatre

teatre lliure

amb la col·laboració de
la Direcció General de Teatre i Espectacles,
l'Obra Cultural de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis,
i de la
Delegació de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona

teatre lliure **temporada** **78/79** **programació**

la nit de les tribades

de Per Olov Enquist
Traducció de Guillem-Jordi Graells
Direcció de Fabià Puigserver

abraham i samuel

de Victor Haïm
Traducció de Guillem-Jordi Graells
Direcció de Pere Planella

amb vidres a la sang

Poemes de Miquel Martí i Pol
Direcció de Lluís Pasqual

follies bourgeoises

Textos recollits per Roger Planchon
Traducció de Jaume Vidal Alcover
Direcció de Pere Planella

espectacle sobre rondalles

Text de Guillem-Jordi Graells i Lluís Pasqual
Direcció de Lluís Pasqual

**Amb
vidres
a
la
sang**

teatre lliure

text
miquel martí i pol

actors
imma colomer
lluís homar
lluís pasqual
carlota soldevila

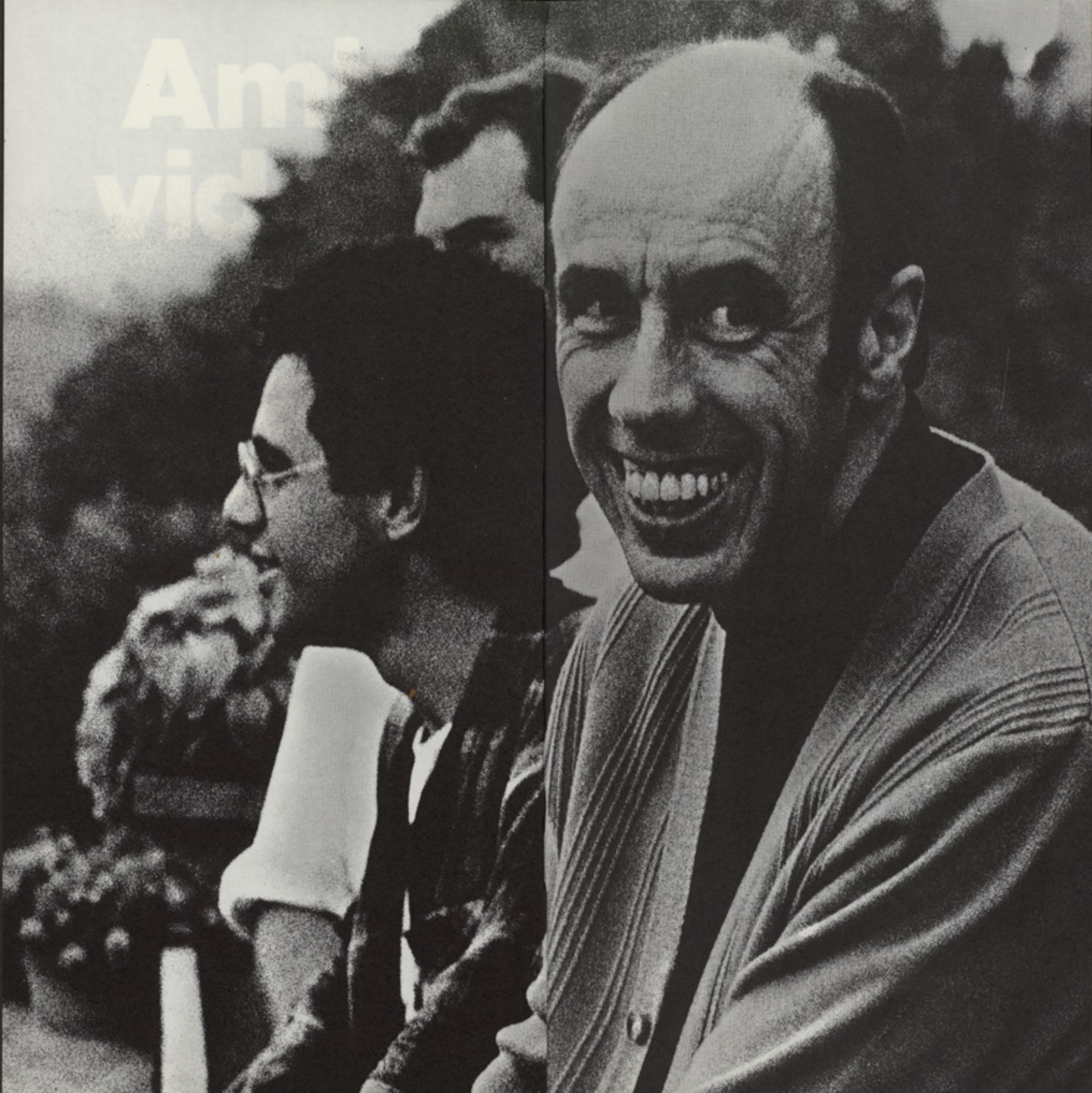
elèctric
xavier clot
producció
societat cooperativa teatre lliure

direcció
lluís pasqual

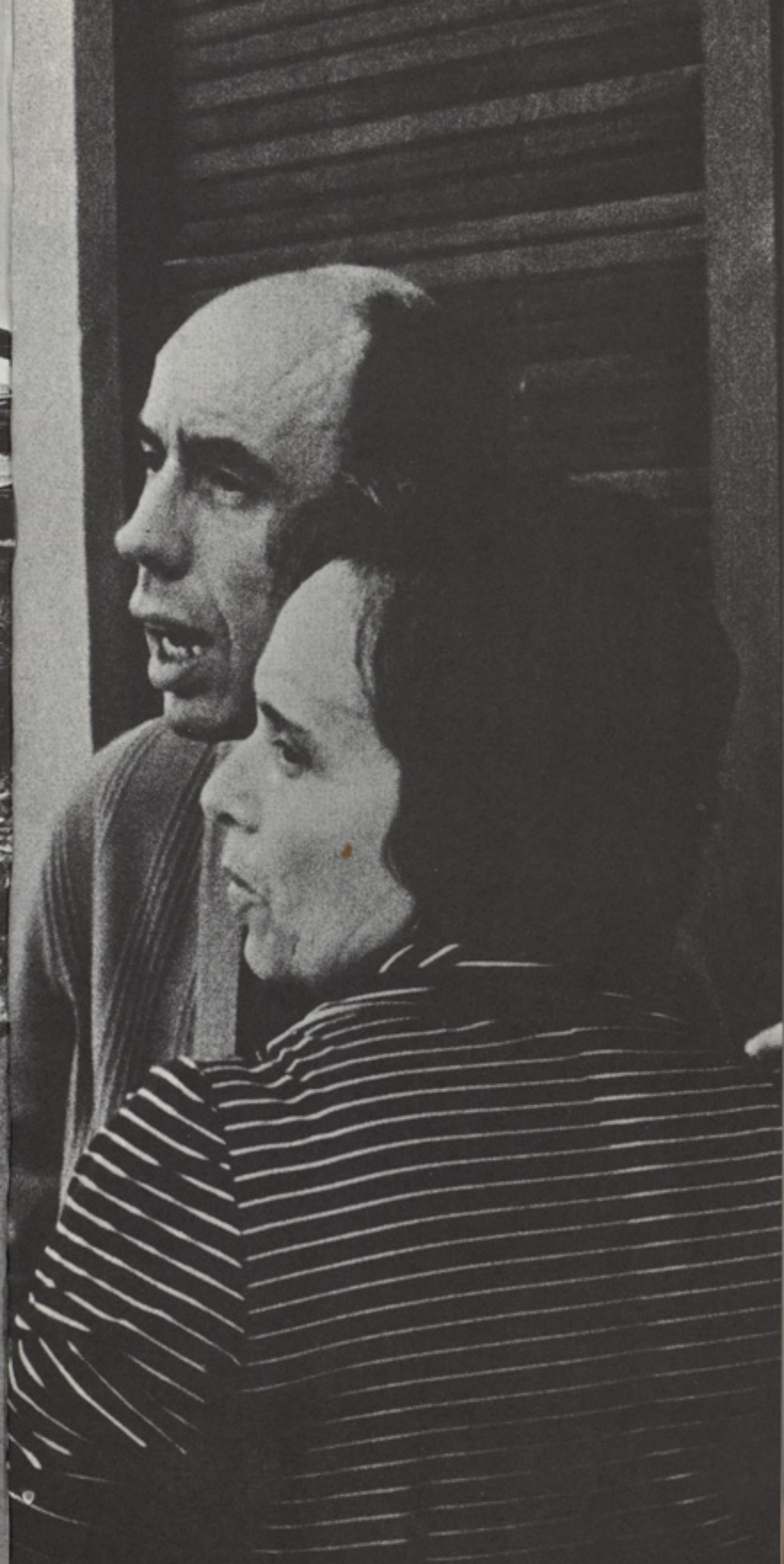
societat cooperativa teatre lliure
direcció
guillem-jordi graells

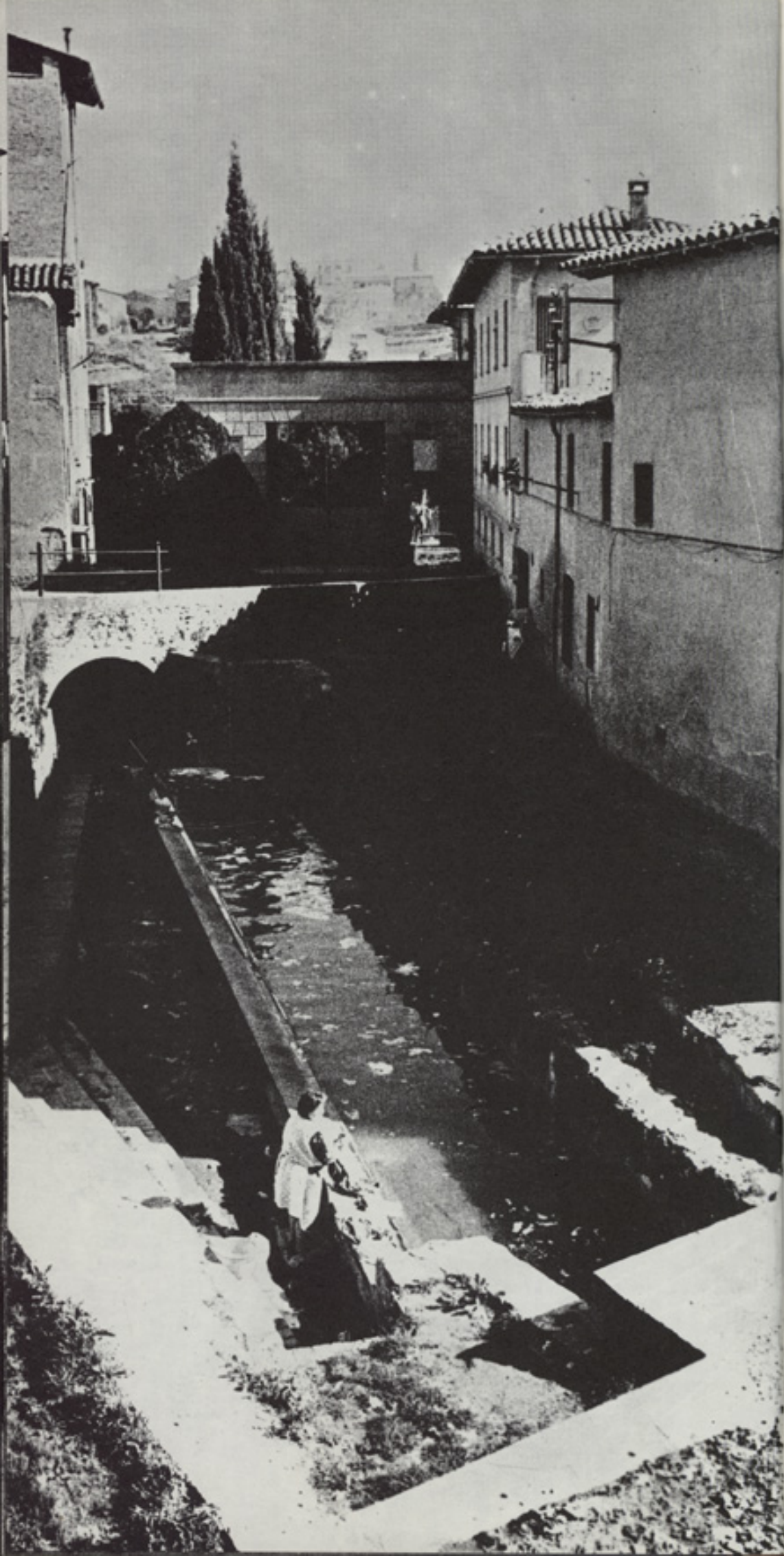
disseny cartell
joan-pere viladecans
disseny programa
francesc espluga / carme vives
fotografies
ros ribas

Am
vic

A trenc de mots m'adormo,
em llevo a trenc de mots.
Vuit hores m'empresonen,
l'escarceller és sord.
La fosca em fossilitza,
obriu els finestrans!

Amb aquest crit, llançat de La fàbrica estant, l'any 1972, que surt en el poema «A la manera de J.V. Foix», connectàvem amb Miquel Martí i Pol.

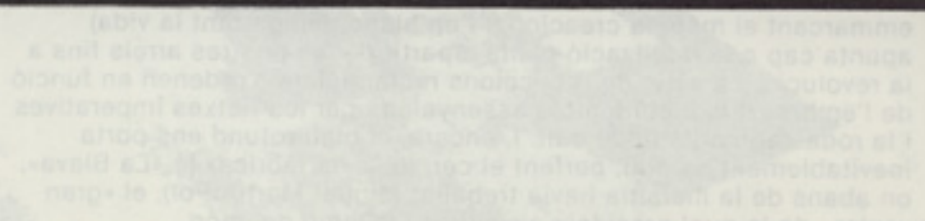
D'ell són aquests mots del juny de 1973, del dia de la nostra coneixença: «Molt més pròxims a mi del que la cultura oficial m'havia fet suposar». Era el primer pas per establir una complicitat declarada amb un fet generacional de poetes joves que es donava a conèixer en aquell moment, un fet generacional que, més ençà i més enllà dels claustres universitaris, advocava per una solidaritat de base molt més profunda que qualsevol aparat propagandístic, per una treva en la crema dels sis o set escriptors catalans de primer ordre, «per la qualificació de l'exercici d'una competència, d'un saber d'ofici», per una actitud militant enfront de l'ambient general hostil i de les hostilitats intestines i per tantes altres coses, que no m'estranyaria gens que fossin també punt d'arrencada d'aquest teatre estable.

En aquest marc, la irradiació de l'obra de Miquel Martí i Pol ha seguit un procés més o menys «natural», amb una projecció creixent, tenaç, magnífica: de primer, el cercle literari del seu mateix poble; després, els de Vic i els de Barcelona. Projecció acompanyada, ara, d'estudis d'aquí i de fora, traduccions, homenatges, experiències escolars, musicacions, de múltiples edicions, etc. en un nombre impressionant.

Aquest entroncament perseverant amb el poble ha originat, de retop, una resposta per part d'aquest poble de cap a cap dels Països Catalans, el qual s'ha vist reconegut i identificat en la seva obra. D'aquest diàleg, en mots d'ell, «tan profund i sòlid com la mateixa vida», n'ha sorgit un ritme teatral que ja es va conformar en uns muntatges primerencs. Avui la gent del Lliure ha explotat a fons aquesta virtualitat i ho ha fet a partir del tercer volum de l'obra completa, Amb vidres a la sang, aquell que recull d'una manera més palesa aquesta aventura intel·lectual de gran voltatge que ha estat la de relançar contínuament els seus propis textos. La tria aplegada serveix perfectament per exemplificar aquesta avançada cap a l'essencial que determina el projecte poètic martinianà.

Ens exemplifiquen l'astúcia del qui, des del petit món de Roda de Ter i la Plana de Vic, a partir de la precarietat social i cultural de la seva condició i de la seva nació, ha sabut fer girar els seus primers passos cap a la plenitud d'un món que restitueix, a tornajorns, les coordenades més pregones de l'experiència literària.

És per aquest camí que el pintor Joan-Pere Viladecans ha reeixit a plasmar en els signes dels cartells que li ha dedicat els aspectes més constitutius de la poètica martiniana. Si en els precedents (el de l'Obra completa i el de Crònica de demà) el gris plom o acer ens recordava a tots la presència fonamental de «la fàbrica»; si allí vèiem la història de la nostra resistència en el perfil d'un llibre obert a tall de cordes a punt de bronzir disparades i alhora com a rellotge d'arena; i si hi vèiem algunes lletres del nom del poeta, emblemàtiques i roents, ara les retrobem en el cartell d'Amb vidres a la sang donant-nos la pauta de l'equació central: el nom del poeta es confon amb la mateixa poesia i el signe igual reduplicat (en negre emmarcant el magma creacional i en blanc demostrant la vida) apunta cap a la realització plena a partir de les nostres arrels fins a la revolució. La sèrie de reduccions rectangulars s'ordenen en funció de l'embranchida incontenible assenyalada per les fletxes imperatives i la roda segmentada de dalt. I, encara, el blau rotund ens porta inevitablement de nou, perfent el cercle, a «la fàbrica» (a «La Blava», on abans de la malaltia havia treballat Miquel Martí i Pol), el «gran ventre» de la qual presideix els vidres i l'Olimp del món contemporani.

25 setembre

Des del moment en què Amb vidres a la sang volia ser una visualització de la poesia de Miquel Martí i Pol, han passat uns mesos. D'una barreja entre un món ecològic (un terra de fulles o una estesa de llençols), un record del món artesanal (algú arreglant una cadira sota una llum de Vermeer de Delft) i un contrast amb el món fabril, etc., s'han produït els canvis fins arribar a aquesta forma, potser encara no prou despullada, del recital, segurament més domèstic, on tot recau en la manera de veure la gent d'un ofici, actors, com serveixen a través del propi llenguatge un material poètic, per a algú que se'ls escolti. La força torna a ser —de fet, no ha deixat mai de ser-ho— de la paraula. Caldrà, però, trobar l'equivalent en el llenguatge parlat. Recordo, ara, una frase no sé de qui: «en escriure, l'ordre dels factors no sols altera, és el producte», i això podria aplicar-se també al fet de dir. La disposició dels poemes per a ser dits, ha d'haver realitzat, doncs, el recorregut o l'itinerari que fa el propi lector, que imbrica conceptes, recorda fragments, tira endavant i enrera mogut per moltes associacions o contrastos. Hi ha una geografia interna de lectura que s'ha de produir en la disposició i enumeració dels poemes.

25 setembre

No és el mateix llegir un poema que llegir un poeta. El primer cas és més agraït, el segon més gratificant. Els actors s'han de xopar, doncs, de la poètica de Martí i Pol abans d'entrar en la transformació del llenguatge. Del llenguatge escrit, amb les seves pròpies regles, s'ha de passar a un altre, per definició més fugaç i superficial, com és el llenguatge parlat. Correspondrà a la feina de l'actor que la coherència que té la poesia com a forma i com a mitjà en sí mateixa, la tingui també el fet que una gent —espectadors— es trobin davant dels actors que, per qüestió d'ofici —no solament per una qüestió de tècnica gimnàstica vocal— es fan transmissors d'una poètica determinada.

4 octubre

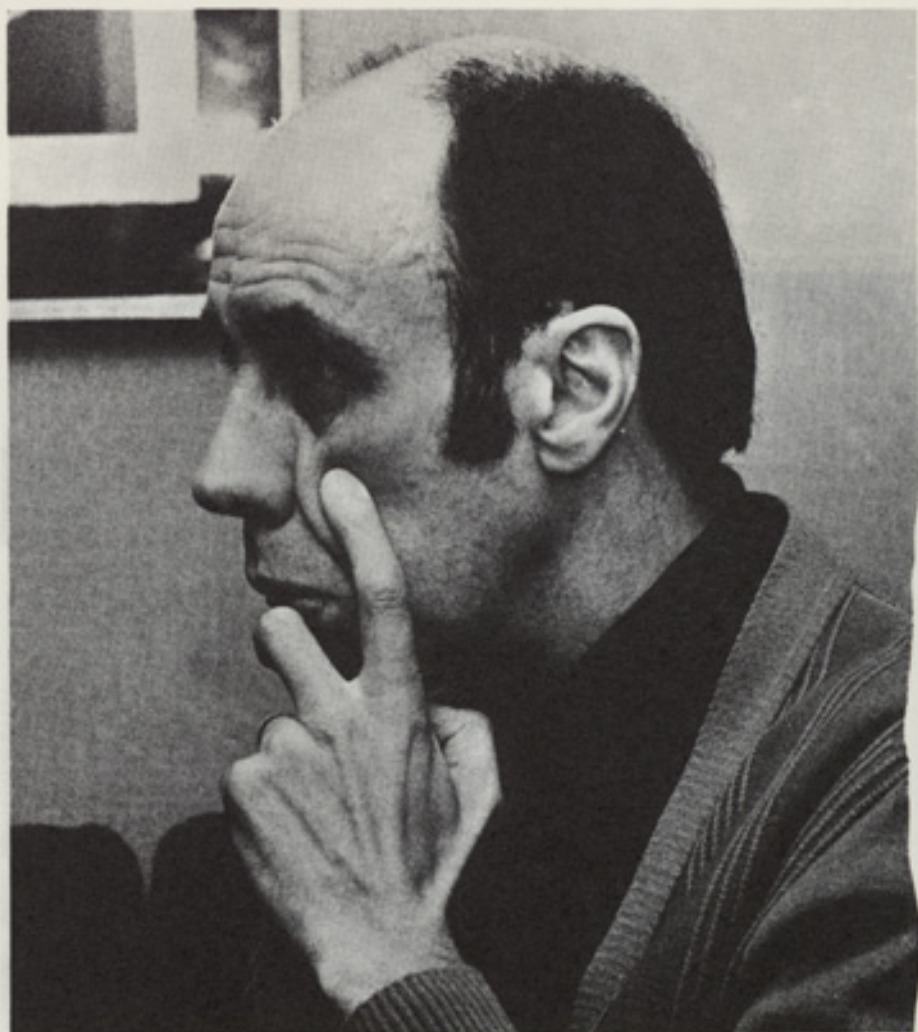
Un cop més es fa palès, en el treball, el lligam de la poesia amb el teatre. Ambdues formes tenen un llenguatge universal, fet de referències concretes, molt concretes, absolutament mesurat i sintètic. El vers té materialitat en si, com en té un so, un gest o un desplaçament en l'espai. Es tracta de donar, un cop entesa, aquesta materialitat, tenint sempre com a referència —vull dir, en el cas de Martí i Pol, des de la nostra òptica— el vehicle escrit.

5 octubre

La nostra dificultat consistirà en trobar la senzillesa i l'honestetat formal que té la poesia i fer-la arribar a l'espectador a través d'una «forma teatral» que no produeixi cap distància en l'espectador o, millor dit, l'auditor. Es tracta de no trencar la màgia que té la poesia i que es produeix en una lectura entre nosaltres, que té en tot cas dues qualitats, un d'elles potser reproducible: la frescor i el didacticisme d'una primera lectura (en tant que és una primera audició, almenys per a tot el conjunt del públic) i l'altra, inconvertible, però que pot i ha de transportar-se, una qüestió de dimensions: evitar o transformar l'efecte deformador que té el fet de passar d'un «petit comitè», més adient a la major part de la poesia, a una sala més gran, amb més auditori.

7 octubre

Una lectura de Rubert de Ventós m'ha posat en guàrdia contra un perill que surt cada vegada davant la «lectura escènica» d'un text o, en aquest cas, la combinació i la tria de poemes: «Avis als impacients com jo: en voler-ho dir tot a cada moment, s'acaba dient sempre el mateix i sempre malament». De fet, una lectura de Martí i Pol ens dona exactament la impressió contrària del perill esmentat.

12 octubre

Moltes vegades trobes en un poema de Martí i Pol la paraula que et donarà la clau per a dir el poema, perquè l'actor/rapsoda pugui agafar el to anterior al poema per tal de fer-lo comprensible, no solament com a transport d'idees contingudes, sinó en la materialitat del llenguatge dels signes escrits, dels sons utilitzats. A una molt bona actriu polonesa, que va dir un poema de Martí i Pol, traduït al polonès

Això ja ens ve d'antic: del rebesavi,
potser, que eixarcolava
les terres d'altri amb eines primitives,
o de l'àvia, que feia de minyona
i deia donya a la seva mestressa.
Vull dir aquesta tendresa insubornable,
aquest gust malaltís de terra als llavis
i una blanor...

N'hi va haver prou amb dir-li, i ella pensar-ho, que el poema s'havia de dir amb una «tendresa insubornable». Això és el que pot donar corporeïtat al llenguatge d'un actor.

En aquest cas, la «tendresa» és exactament la nostra manera d'aproparnos a aquesta poesia: sintonitzar una mateixa onda sense convertir-se en actor-amplificador. Conservar la pròpia identitat com a transmissor, tenint en compte que la poètica és només una. La tendresa, amb aquesta mena d'amor protector i aquest respecte i temor per la fragilitat, ha estat el lligam que ha produït la tonalitat entre els quatre, un cop assolida i oblidada la fase de pèrdua del respecte que sempre produeix la forma poètica.

La tendresa és la qüestió de l'ètica i de l'estètica —no solament per una qüestió de tècnica gnomística vocal— es fan transmissors d'una poètica determinada.

12 octubre

Els poemes de Bertolt Brecht —Brecht era, sobretot, un gran poeta— estaven plens de tendresa. La seva manera de parlar a una i d'una certa gent no era mai estovada, però era tendra. Va molt bé pensar en Brecht i en la seva poesia per a dir Martí i Pol.

16 octubre

Fa un mes i mig que llegim i ara som —em penso— en allò que a mi m'agrada dir-ne «en clau» de Martí i Pol. La forma que utilitzarem està bastant decidida. Ara, vist això, tinc la impressió que estem fent una mica el nostre darrer recital (em sembla que és el millor nom) de poesia catalana, sense que això vulgui dir que tenim intencions testimonials o testamentàries. El proper «recital» m'agradaria que fos en una casa, o en un marge, o en un replà i que fossin quatre o cinc; i l'altre, o potser al mateix temps, només ser un, ben sol, amb qualsevol poeta, altra vegada. Potser, però, el teatre, com ho ha estat des de fa uns anys, i com ho era no fa gaire més anys el ciclostil, encara podrà permetre's el gust, sense haver de servir d'element de resistència, de fer una reunió per llegir en veu alta uns poemes, com ho pot fer ara, i encara em sembla vàlid.

Lluís Pasqual.

a transmissor, tenint en compte que la poètica és només una. La tendresa, amb aquesta mena d'amor protector i aquest respecte i temor per la fragilitat, ha estat el lligam que ha produït la jonallitat entre els quatre, un cop assolida i oblidada la fase de pèrdua del respecte que sempre produeix la forma poètica.

AUTOBIOGRAFIA

Del claustre matern
—per dir-ho com els llibres—
vaig passar directament a la fàbrica.
I em sentia desolat i enyorós
quan vañ donar-me l'uniforme.

Els primers dies plorava pels racons
i la fressa de les màquines
em ressonava dins el cap durant vint-i-quatre hores.

Va ser una creixença difícil,
ho confesso.
Però ara ja tinc la pell tan dura
com el qui més,
he deixat enrera tot el que em podia
recordar els anys d'esforç
i espero en pau l'hora de tornar
al si de la terra
—per dir-ho com els llibres—.

Podem plantar tendals dessota els porxos
i aixoplugar els records. Les mans s'agiten
com les fulles al bosc. On són els boscos?
I, amb tant de fang, no mancaran passeres?
Qui tingui una esperança que la pengi
al balcó del carrer. De la mort lenta,
per por o per mala fe, en diuen vida.

On és el mar, que no s'hi veuen barques?
 I què hi fa tanta gent davant les portes?
 No hi ha cap gall que canti l'hora exacta
 i els rellotges són ulls sense pupilla.

Quina poca remor aquesta vida d'ara
amb flors de pedra i les barques varades!
Quina poca remor, quina mort lenta!
Si encara fos el temps dels galls a les terrasses
i de les dones als portals, podríem
assajar novament d'esbatanar finestres,
d'abandonar aquest corredor sinistre,
d'estimar-nos amb fúria,
de matar el drac de les set testes
i alliberar princeses.
Però ens hem tan empenyorat la hisenda
que el vent, si en fa, ja només ens esbulla
la punta dels cabells,
i l'enyor, fet i fet, ha esdevingut
un luxe inútil.
Quina poca remor aquesta vida d'ara!

NOMÉS TU

Deu ser molt lluny el mar, o tal vegada
ja no hi ha mar i el mot és només una
cassanella. Tants de mots han perdut
el pes i el gruix, que ja no goso cloure
els punys amb força com abans, per por
de sentir tot un món que s'esmicola.
Deu ser molt lluny el mar, i aquella casa
que sempre he imaginat sota la pluja
i la gent que no veig. Deu ser molt lluny
la gent que mai no veig, o tal vegada
han mort i jo no ho sé i encara els penso
inútilment vivents. Deuen ser lluny
els arbres i els ocells, el riu, l'espasa
que talla el vent i el fang de les roderes.
I només tu ets pròxima i et sento,
immòbil i expectant, just al darrera
de tantes portes que cap pany no tanca.

*s'apropien per envoltar la mè,
o una tartera amicalment l'espella.
I tota, des d'ara dir-ho, una sentència
més unió; de a dir, més solidesa.*

EL QUE VOLDRIA

(Tot llegint Gottfried Benn.)

Que morir fos només
perllongar aquest silenci;
cap gest desmesurat,
cap paraula excessiva.
Passar del·là el mirall
i veure l'altra cara
de les mateixes coses.

No aquell fosc desaprendre's
per assolir l'eixut
d'una vida immutable.

DARRER PAS DE DANSA

Estic segur que moriré un capvespre,
hivern enllà, davant mateix de casa,
no d'una mort ostentosa i terrible,
ans d'una mort quotidiana i tendra:
una mena de mort subsidiària,
de pòtol, o de gos de casa rica.
No cauré fulminat, m'aclofaré
tan lentament i dignament com pugui,
per preservar tant el cos com la roba
del fang que hi ha al carrer i de la mullena.
Estic segur de no decebre els qui
en vida m'atorgaren confiança
i sé que esperen que la meva mort
sigui tan presentable com la vida.
N'estic segur, i sé que l'endemà,
pels patis de la fàbrica, la gent
em mirarà amb orgull i alguns tal volta
s'aproparan per estrenye'm la mà,
o em tustaran amicalment l'espatlla.
I tots, fins sense dir-ho, ens sentirem
més units; és a dir, més solidaris.

s'estalla lentament i es comprimeix,
la mort i jo, sense fer sorridalls,
dignament, que diem per entendre'm.

Després les coses tornen al seu lloc
i cadascú repeteix la seva via.

D'AQUESTA MORT

D'aquesta mort que moro en moriran
tant aquells que em llegeixin com els altres,
que no llegir-me no eximeix ningú,
vingut el cas i el lloc, de fer clucaina.
No he volgut mai una mort personal,
ostentosa, terrible i agressiva,
una mort que se'n parli com d'un fet
exemplar i potser digne d'estudi.
En tinc prou de morir-me decentment,
sobretot ara que ja sé que em moro
i el veïnatge de la mort no em fa,
per dir-ho clar, ni poc ni gens de nosa.

METAMORFOSI — I

De tant en tant la mort i jo som u:
mengem el pa de la mateixa llesca,
bevem el vi de la mateixa copa
i compartim amicalment les hores
sense dir res, llegint el mateix llibre.

De tant en tant la mort, la meva mort,
se'm fa present quan sóc tot sol a casa.
Aleshores parlem tranquil·lament
del que passa pel món i de les noies
que ja no puc haver. Tranquil·lament
parlem la mort i jo d'aquestes coses.

De tant en tant —només de tant en tant—
és la mort la que escriu els meus poemes
i me'ls llegeix, mentre jo faig de mort
i l'escolto en silenci, que és tal com
vull que escolti la mort quan jo llegeixo.

De tant en tant la mort i jo som u;
la meva mort i jo som u, i el temps
s'esfulla lentament i el compartim,
la mort i jo, sense fer escarafalls,
dignament, que diríem per entendre'ns.

Després les coses tornen al seu lloc
i cadascú reprèn la seva via.

SI PARLO DE LA MORT

Si parlo de la mort és perquè em moro
i al capdavant més val parlar de coses
que hom coneix intensament. La meua
mort, per exemple, la tinc ben sabuda;
fa molt de temps que convivim i encara
conviuem molt de temps, fins que es resolgui
d'un cop per sempre el plet, que mai no aporta,
malgrat els aldarulls, sengles sorpreses.
Llavors serà el moment de l'elegia
i algú hi haurà per fer-me el panegíric
(en català, si us plau, i en decasíl·labs)
que jo, bo i mort, escoltaré amb respecte.
Mentrestant parlo de la mort, tal volta
perquè és allò que tinc més viu i pròxim,
per no caure en subtils pedanteries
que, fet i fet, no porten a cap banda.
Parlo, doncs, de la mort, i a més em moro.
No es pot pas demanar més honradesa.

IN MEMORIAM

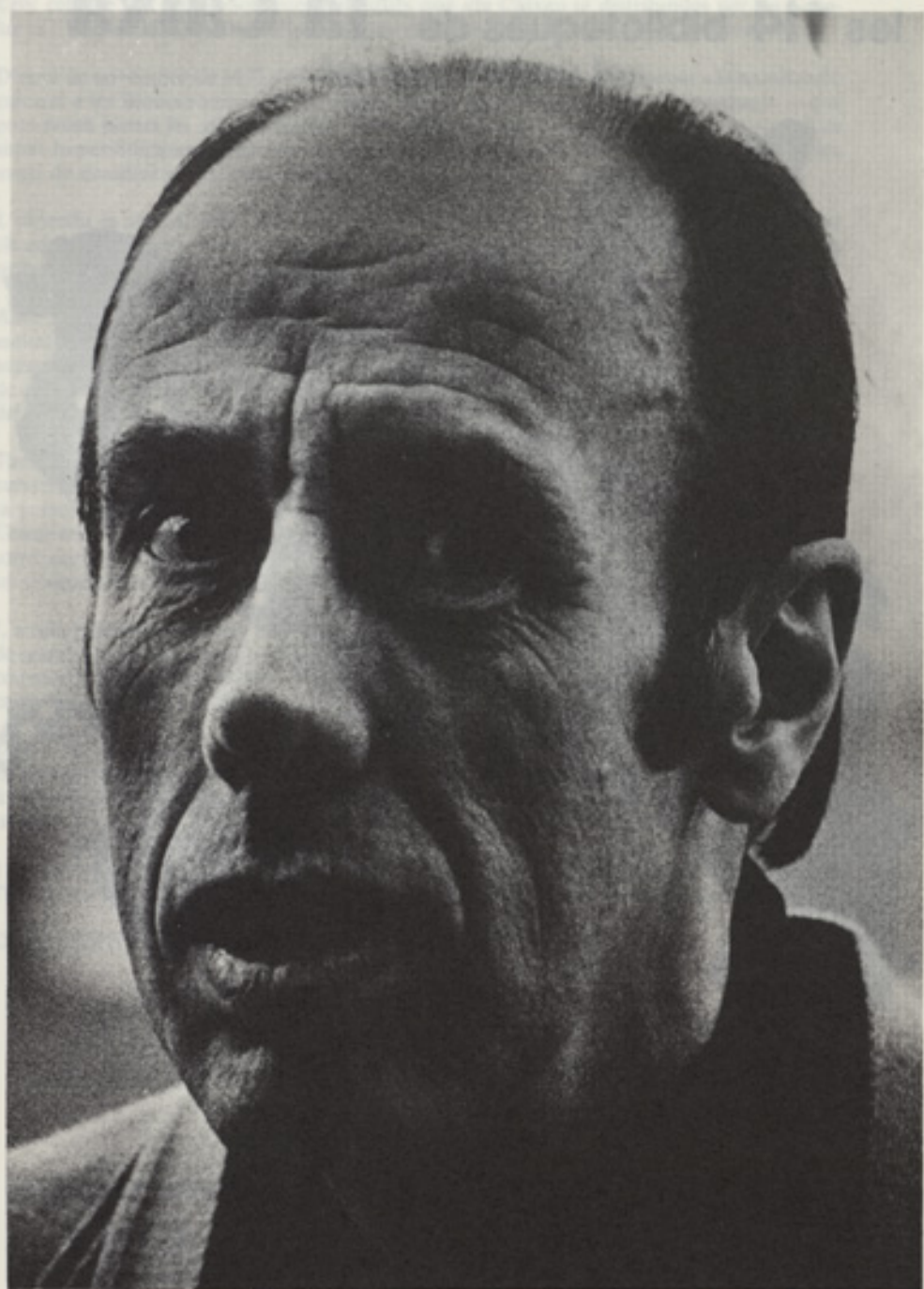
Com que no sempre el poema s'organitza
entorn d'una subtil regolfada de conceptes,
ara puc dir que avui hem enterrat
la Soledat González,
que feia disset anys que netejava
les comunes de la fàbrica
i un any escàs que s'havia jubilat
perquè les cames ja no la servaven.

De res no servirà que li dediqui aquest poema;
i si dic que cantava mentre feia la feina
no faig sinó narrar
fets sense cap importància.

La Soledat González mai no havia
oblidat el seu poble, a Extremadura,
i deia que les glans que durant anys
havia compartit amb els porcs que guardava
eren de bon menjar i alimentoses.

Avui seria fàcil estibar meravelles.
La Soledat, l'havien
foragitada del seu poble
en acabar la guerra.

Tot el que es perd, es perd per sempre:
vosaltres, jo, la Soledat González...

DE LA CAIXA DE PENSIONES PER A LA VETTESA I DESTALVIS

OBRA CULTURAL

les **114** biblioteques de **"la Caixa"**
al vostre servei

OBRA CULTURAL
DE LA CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"
de Catalunya i Balears

hi trobareu, també,
llibres de Teatre
ampli assortit
de premsa i

Dinamització cultural a les Biblioteques de «la Caixa»

Cent catorze són les Biblioteques públiques que «la Caixa» té distribuïdes per tot Catalunya i Balears. És la xarxa d'institucions culturals més nodrida de les nostres terres.

D'ençà de novembre de 1977 s'hi va desenvolupant el programa anomenat «Dinamització cultural a les Biblioteques». No es tracta, doncs, de «dinamitzar les Biblioteques» —que prou tenen plenes les sales de lectura i concorregut al servei de préstec de llibres— sinó de situar-hi periòdicament activitats de cultura perquè el recinte de la Biblioteca sigui fòrum usual de comunicació a cada indret.

L'objectiu és atansar més i més públic al llibre i a l'habit de la lectura. I també aprofitar els equipaments per a fer-hi actes que, reclamats per la inquietud local, molt sovint no troben acollença adequada o suport suficient.

Amb aquest propòsit, l'equip de «Dinamització cultural» començà per presentar-se a les entitats i associacions de la població i oferir-los un ventall de possibilitats de tria entre un seguit d'accions informatives i il·lustradores prèviament planificades per l'Obra Cultural de «la Caixa». Aquesta innovació ha estat, sense dubte, un dels factors essencials de l'èxit del conjunt de la iniciativa.

També la qualitat dels vuitanta especialistes que han realitzat conferències, col·loquis, cursets, sessions audiovisuals, etc. ha contribuït a congregar una mitjana superior a setanta persones a cada sessió. Un repertori de vint-i-sis temes havia d'interessar força gent. Comprendia des de la Història de Catalunya fins a cursos d'expressió plàstica, de sessions sobre economia comarcal a projeccions sobre expedicions científiques o esportives. Moltes d'aquestes unitats temàtiques incloïen activitats per a la mainada.

I, a tall experimental, hom incorporà a l'oferta del programa la presència de grups locals de teatre, de música vocal o instrumental, d'estudis comarcals, etc. perquè poguessin ser convocats d'altres poblacions. Ho foren, i així s'obrí una porta a la projecció i a l'intercanvi d'iniciatives fins aleshores poc conegudes.

Durant el curs passat, seixanta-una viles i ciutats acolliren les 514 accions sol·licitades. Enguany, amb la programació específica per a les Illes Balears i per la incorporació de les localitats on «la Caixa» té Casa de Cultura, el Pla serà present a 125 nuclis. El Catàleg també s'eixamplarà: noves activitats, temàtica revisada i més col·laboradors i experts.

I esperem que l'audiència del programa creixerà arreu. L'Obra Cultural de «la Caixa» l'organitza perquè esdevingui element de mobilització cultural onsevulla que el rebin.

OBRA CULTURAL DE «LA CAIXA»

una botiga diferent per a una artesanía diferent

artesanía de creació
artesanía per a la casa
artesanía per a petits regala
exposicions monogràfiques

recalló 275
p. de gràcia - v. laietana
tel. 217 76 32

los 114 bibliotèques de "la Caixa"

al vostre servei

rr
ros ribas

fotografia

st. gervasi de cassoles, 24
tel. 247 78 62 · barcelona · 6

OBRA CULTURAL

DE LA CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS

CAIXA DE PENSIONS
"la Caixa"
de Catalunya i del País Valencià

hi trobareu, també,
llibres de Teatre
ampli assortit
de premsa i
publicacions marginals

llibreria

MIRALL
MIBATT

carrer provença, 235
tel. 215 62 75 - barcelona

DOS I UNA

una botiga diferent per a una artesania diferent

artesania de creació
artesania per a la casa
artesania per a petits regals
exposicions monogràfiques

rosselló 275
p. de gràcia - v. laietana
tel. 217 70 32

Societat Cooperativa La Lleialtat de Gràcia

Montseny, 47 i Leopoldo Alas, 2
Tel. 227 16 31

A l'establiment de la Cooperativa La Lleialtat, els beneficis són per a tots els associats.

Visiteu el nostre SUPERMERCAT i hi trobareu una gran quantitat d'articles, als millors preus:

ALIMENTACIO
ARTICLES CONGELATS
ARTICLES DE NETEJA
PERFUMERIA
«BRICOLAGE»
BEGUDES DE TOTES MENES
PETITS ELECTRODOMESTICS

Obtindreu molts avantatges si sou compradors habituals de la Cooperativa.

Si veniu i compreu ajudeu a obtenir millors preus.

L'acció cooperativista elimina els intermediaris.

També podeu participar i col·laborar en les nostres tasques culturals.

Pel vostre propi benefici, feu-vos socis de la Cooperativa La Lleialtat, la qual va néixer el 1.892 i ha intentat sempre ser i continuar essent un centre dinàmic i d'amistat.

No trigueu més. La Lleialtat us espera.

En el mateix local del Teatre Lliure, a la Cooperativa La Lleialtat trobareu un excel·lent servei de bar i petit restaurant, reformat de nou.

LLIBRES DEL MALL

MIQUEL MARTÍ I POL

OBRA POÈTICA (1948-1978)

- L'ARREL I L'ESCORÇA
- EL LLARG VIATGE
- AMB VIDRES A LA SANG
- CRÒNICA DE DEMÀ
- ESTIMADA MARTA

LLIBRES DEL MALL SEGONA ÈPOCA

NOVETATS

• ALICATES
Ramon Pinyol	• TRES FAN LA CENTENA
Miquel De Renzi
• PRESONERS D'UN PARÈNTESI
Josep Piera	• UN COP DE DAUS
Stéphane Mallarmé
• EL DESERT CONSTANT
Josep Grau	• ESTIMADA MARTA
Miquel Martí i Pol

EL PETIT MALL

POESIA I IMATGE

Miquel Martí i Pol - Escola " El Puig " d'Esparreguera

- 1/ PRIMAVERA
- 2/ HIVERN

TEXT: Miquel Martí i Pol

IMATGE: Nens i nenes de l'Escola " El Puig " d'Esparreguera

**SUBSCRIPCIONS MOLT AVANTATJOSAS A:
EDICIONS DEL MALL**

Apartat de Correus 108 — Telèfon 661 41 65
SANT BOI DE LLOBREGAT (Barcelona)

